Melu dėina

Jau neožėlga atės balondė pėrma. Tou pruoga, prisimėniau ėš vaikīstės vėsuokiu špuosu, kėik liub būtė jouka, je pavīks apgautė.

Modo so bruolio tebejuom i Īlakiu pradėnė muokīkla. Vėsumet turiejom ožėtė pas Jonatiu Juzė ė vėsė ejuom karto. Par malu dėina, mama modom davė tuokė mėslė: „Pamaloukėtau Jonātems, ka krūmalie vanags draska jūsa vėšta.”

Tėp ė padariev. Ėšlendav ėš krūmaliu, če pat Jonātiu kėims. Vo tėn Jonatis so sava sūnās Pranio ė Stapė pasėpjuovė kiaulė, revidavuojė mėsa. Vedo anėms ė pasakiev, ka vanags jūsa vėšta draska krūmalie. Stapė bov bebiegas ratavuotė, bet Pranis soprata, saka:

– Je, je neapgausėtau, maloujetau. No, gal sakīt, če nepavīka. Nuejuov i truoba ė tu pati pasakiev Jonātienē. Vo tou muomėnto parpol Pranis šaukdams:

– Biekem, Ramėnauskē deg! Jonātienė sokrioka ont anuo!

– Ek to pu kelma! Lai ons deg! Bet vanags draska vėšta! Biek, Prani, biek, ratavuok!

Ka Pranis malou ana soprata, vo ka vedo – ni tuos mėslės nebova. Modo pradiejuov jouktėis ė tuos vėštas nieks nebieg gelbietė, tad pasakiev:

– Jug Aprīlis!

Sokėla truobuo baisi lerma. Juonātienė, ka ožsiota, ka sosizlastiejė ont vedoms:

– No, jodo rūpužuoka, no gausėtau!

Bet jug tuoki dėina, negal ni pīkt, ni mošteis ož pamalavėma. Paskou, vėsa nedielė žvėngė ėš tuos Jonātienės vėštas ė pati Jonatienė ė mūsa tievā.

No, jegu patėktom, da galio papasakuot, kāp papa apgava mūsa nuomininkus ė baisē ėšgosdėna.

Mūsa truoba bova dvejės galās. Tad prišininkīe gīvena agranuomė Elzė so vīro Bruonio.

Priš balondė pėrma, tou nakti bova dėdlē viejouta. Draskies vies kap pasiotės. Tou vakara Bruonios ējė i daržėnė karviems kraika parneštė. Rītmetiē papa somėslėjė pamaloutė anėms, ka vies novertė daržėnė. Onkstėj rīta, ka dā anoudo tebguliejė, iējė pėkts i anu truoba ė sokrioka:

– Golėtau! Ējuot vakar i darženė, ė neožkėšuot sklosti! Vo daržėnie unt šuono!

Apsėsoka, ėšėdams trėnkė durimis ė pats apējės aplinkou, tīlē iējė i siednio ė klausuos pri duru, ku anodo rokou. Elzė bomb unt Bruoniaus:

– Jug to ejē paskotinis, kāp to galieje neožsklėstė?

Vo tas stėčėj:

– Aš tėkrā oždariau. Gal pats šeimininks da pu monės ējė ė palėka. Vo, kāp dabā bus?

Paskou atsėkielė, iējė i vėrtovė ė pamatė pru longa, ka daržinīe stuov kāp stuoviejus. Ipoulė Elzė, kumštelius iškielusi ė keikdama:

No, to šetuonieli, šetuonėli, kėik to mumis ėšgosdėna, vuos inparkta negavuom!

Ė viel bova jouka. Nuējė i kulkuoza raštėnė ė kėtėms papasakuojė, kāp šeimininks apmalava ėr ėšgosdėna.